

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Frugalissimum S. Pauli & Antonij Eremitarum conuiuium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

per & spem habere in Domino, quia nunquā fame perit, qui Deo fideliter seruit. Et sursum aspectans, vidensque aquilam in altum volantem: Cernis, inquit, aquilam illam porrò volantem? Etiam per huius ministerium, possibile est Domino Deo nostro, nos hodie reficere. Talia confabulantes, agebant iter, iuxta fluvium quendam. Et ecce subito vident aquilam in ripa residentem, dixitque vir Dei: Viden' ubi nostra, quam pradixi, ministra residet? Curre, rogo, & quid epularum nobis attulerit, inspice, & citius affer. Qui accurrens attulit piscem non modicum, quem nuper illa de fluvio prehenderat. At vir Dei, quid, inquit, fecisti, fili? quare ministra suam partem non dedisti? seca citius medium, & illi partem, quam nobis ministrando meretur, remitte. Fecit, uti inserat, sumptaque secum parte reliqua, ubi tempus reficiendi aderat, diuenterunt ad proximum vicum, & dato ad assandum pisce, se pariter, & eos, ad quos intrabant, gratissimo refecerunt conuiuio, predicante Cuthberto verbum Dei, atq; eius beneficia collaudante. Collaudabimus & nos, si inde discamus, & Deo fidere, & paucis contenti esse. Per rapacissimas aues potest nobis dare, dator munerum. Sed duobus piscem vnum dedit. Non sufficit? etiam ad abundantiam pluribus sufficit. Et aquilæ dimidium remiserunt, in confusionem illorum, qui nunquam dicunt: *sufficit*. Sed exemplū antiquius audiamus & discutiamus.

III.

Paulus Eremita ab hominum consortio opēque longissime remotus, Deo cordi fuit; qui eum, sicut olim Eliam, per volucres pauit. Cum illum inuississet Antonius incundissimōque alloquio & recreasset, & recreatus esset, perspicuē hanc Dei curam vidit. De utroq; D. Hieronymus ita scribit: *Inter has sermocinationes, suspiciunt alitem coruum in ramo arboris confedissee. Qui inde leuiter subuolans integrum panem, aute mirantium ora, deposuit. Post cuius abscissum; Eia, inquit Paulus, Dominus nobis prandiam misit, verē pius, verē misericors. Sexaginta iam anni sunt, quod accipio dimidij semper panis fragmentum: verū ad aduentum tuum, milistibus suis Christus duplicauit annonam. Igitur Domino gratiarum actione celebrata, super vitrei fontis marginem uterq; consedit. Hic vero, quis frangeret panem, oborta contentio panē diem duxit in vesperum. Paulus more cogebat hospitij, Antonius iure refellebat etatis. Tandem confily fuit, ut, apprehenso e regione pane, dum ad se quisq; mittitur, pars cuiq; sua remaneret in manibus. Dehinc paululum aqua in fonte promo ore libarunt: & immolantes Deo sacrificium laudis, noctem transgēra vigily,*

S. Hieron.
in vita Pauli
Erem.

vigilijs. Quid hoc, ô Superi! quis hic dapifer? vorax & furax auis mensæ ministrat? & cibum affert, cui ipsa libentiùs inhiaret! At optimus œconomus, optimus cocus est Deus, nouit panem pinfere, sine furno, nouit os corui frœnare, vt famulis non desit, quo vescantur, pro se non sollicitis sollicitus. Sed, ô cœli Rector, quid hoc est? tam senibus? tam sanctis? tam sanctè conuenientibus seruis tuis adèd plebeium, abstemium, & propè dixissem caninum, immò coruinum apparatus prandium? epulas instruis conuiuiales ac hospitales, nec quidquam apponis, nisi limpida aquam, & vnicum, pro duobus ieiunis, & sanctis viris, panem; quod & Eliæ fecisti, mittens ei subcinericium panem, & vas aquæ, per Angelum. Itâne tractas tuos seruos, immo tuos amicos? hæc tua paterna cura est? hoc prouidentia tuæ indicium? cum interim inimicis tuis, qui te quotidie offendunt, & blasphemant, graue est, vt lautissimis prandijs cœnisque contenti sint? neq; iam plebeium panem aut fontanam aspiciunt, sed ne Atticis quidem bellarijs saturi, & Græco meraco vino languidi possunt aut famem placare, aut sitim restinguere. Nempe non tam tu illos, quàm illi se ipsos pascunt, lautitiisque famem non pellunt, sed irritant, sitim nondomant, sed, velut oleo ignibus affuso, magis inflammant: vt cum perituro diuite, epulantes quotidie splendide, splendide pereant, & sitim mereantur sempiternam. Illis nihil sufficit, quia deest benedictio, cum qua modicum sufficit. Sanctis nihil deest, quia omnia adsunt, cum Deus adest. Hoc est, quod Psalmista ait: *Diuites eguerunt, & esurierunt: inquirentes autem Dominum, non mimentur omni bono.* Apponuntur illis sanè asæ & elixa, è siluis & è montibus petita, volantia & natantia; sed inter hæc omnia esuriunt & sitiunt; abundant & egent, sicut Midas inter aurum, & Tantalus inter fugacia poma. Quidni esurirent, qui conuiuium super conuiuium struunt, qui quater in die comedunt? qui cœnas cum prandijs connectunt? qui fercula apponunt, quorum ne numerandi quidem, ne dum edundi copia est? qui tot perdices, ficedulas, gallinas, phasianos; qui totos non tantùm lepores, sed etiam apros mensis inferunt? & tamen semper esuriunt, semper sitiunt, semper ægotant. Hoc est, quòd magna illa Prophetissa, in Deo suo, magnificabat, qui *esurientes impleuit bonis, & diuites dimisit inanes.* Nunquid enim subcineritius tantùm fuit panis, quem ad caput suum inuenit Elias? & tamen *ambulauit in fortitudine cibi illius,*

Psal. 33. 11.

Luca. 1. 53.

3. Reg. 14. 6.

Dan. I. 12. illius, quadraginta diebus, & quadraginta noctibus: usq; ad montem Dei Horeb. Nec volebat Daniel, cum tribus pueris, nisi legumina ad vescendum, & aquam ad bibendum, & tamen apparuerunt vultus eorum meliores, & corpulentiores, pra omnibus pueris, qui vescabantur cibo regio. Ergo amici Dei, & pauperes, quorum est regnum Dei, non solum exquisita non curant, sed etiam refugiunt, quidquid est delicatum. Quin saepe neque micis saturantur, quae cadunt de mensa dominorum, & tamen sani sunt, atque robusti: morbis innumeris carent, quibus, qui in domibus regum sunt, scatent. Nempe diuina bonitas alit illos, & ipsa abstinentia est illis pro medicina.

I V. Ad eundem modum, qui Ecclesiae praecipto, per 40. dies, graui abstinentia obediunt, & sanescunt saepe, & insuper hostem domesticum carnem spiritui rebellantem domant; Acheronticas laruas vincunt; peccata abstergunt; in spem veniunt, quae clamat: *Beati qui esuriunt & sitiunt, quoniam in caelo, cum Lazaro, saturabuntur.* O quanta tunc erit rerum metamorphosis! Tunc bona recipient, qui nunc malis affliguntur; & qui nunc ducunt in bonis dies suos, in puncto ad infernum, cum Epulone proiecti, frustra vnus guttae petent refrigerationem. Tunc accumbent in nuptijs agni, qui nunc ante fores magnatum, inter canes, iacent; & qui nunc in purpura & eburneis sellis accumbunt, tunc, ante tristem

Matth. 5. 6. Cerberum, prosternentur: *subius sternetur tinea, & vermis erit operimentum eorum.* Tunc ipse Dominus transiens ministrabit illis, qui iam, neque inter mancipia consistere permittuntur; & qui iam primos accubitus ambiunt, in ordinem redigentur, infimique erunt, quando iubebuntur descendere, vt nouissimum locum in Tartaro occupent. Tunc *torrente voluptatis potabuntur*, qui nunc *panem suum cum steru misceni*: & qui nunc semper Hilaria celebrant, ac Bacchanalia viuunt, tunc demum sentient, *extrema gaudia luctu occupari.* Quis igitur non vellet, aliquid hic pati? famere? Ecclesiae parere? ieiunio vacare, & Deo valetudinis suae curam

IIa. 14. 11. permittere? cum illi, qui medicos quiritando corrumpunt, aut quibus corporum magis, quam animarum, curiosi medici pestiferè adulantur; aut qui iam debilitatem, iam occupationem, iam hunc iam illum morbum, pro libitu, fingunt, & praetexunt, vt carnibus se farcire, & comessando tempus atque conscientiam fallere possint; satietatem suam nimis longa & acerba in Acherunte